

Poezia pe scenă

Adrian Țion

Drumul poeziei trece de multă vreme prin sălile Teatrului Național din Cluj, aducând și adunând în arhiva spectacologiei reprezentative eșantioane literare din textele unor poeți valoroși, începând cu Lucian Blaga (patronul spiritual al instituției) sau Nichita Stănescu și continuând cu Ion Mureșan sau Ioan Es. Pop. Versurile lor s-au aranjat/așezat în tot atâtea reprezentări scenice concepute și interpretate de oamenii teatrului. Cea mai recentă întâlnire cu poezia poartă marca Elenei Ivanca, actrița atât de îndrăgostită de versurile Sânzianei Mureșeanu și ale lui Marcel Mureșeanu încât a simțit nevoia de a împărtăși cu noi bucuria revelațiilor sale intime. Recitalul ei poartă un titlu incitant: *Atenție, cad îngerii!* și vorbește de la sine despre șansa oricărui trecător de a intra la Art Club pentru a se pătrunde de magia spiritualizării prin poezie. Este o întâlnire nu numai cu îngerii poeziei, ci și cu profesionalismul actoricesc pus în serviciul sonorităților lirei.

La aniversarea celor 75 de ani ai poetului clujean Marcel Mureșeanu, spectacolul se dorește un periplu, nu lipsit de surprize scenice, prin universul său imaginar, la care se adaugă în mod complementar, armonios și dezirabil, păstrând unitatea stilistică a întregului, fragmente din lirica de o rară sensibilitate semnată de Sânziana Mureșeanu, în speță din ultimul ei volum apărut în 2012, intitulat *Călătorii*. Astfel că „satul memoriei”, cu personajele lui pitorești,

dialoghează jovial cu insolite impresii despre Singapore și Istanbul, ambele decantate în declamații ca esențiale repere ale unor trăiri fascinatorii.

Elena Ivanca se mișcă dezinvolt printre simbolurile configurate ca atare în evocări și meditații, amprentând cu tact actoricesc semnificațiile mesajului conținut în expozeul liric. Ea dovedește o remarcabilă mobilitate în a împrumuta *ad hoc* „fețele” personajelor, desprinse pentru o clipă din pagina tipărită, angajate în adevărate dispute provocatoare, antrenante, agrementate cu umor fin și caldă ironie colocvială. Prin măiestria jocului interpretativ, Elena Ivanca imprimă demersului său artistic un ritm agreabil și asigură animația necesară unui *one-woman show* prin succesive schimbări de registru vocal. Ludicul și reflecția metafizică se întâlnesc firesc pe acest palier văzut drept „drum de înger” pe care se profilează căutarea continuă a identității, reluată obsesiv ca leitmotiv: *Unde sunt? Peste drum de mine însămi*. Inocența copilăriei aglutinează motivele lirice. Fondul asamblării acestora pare a fi un joc nevinovat de copii, de-a v-ați ascunselea (ca-n Arghezi), pornit instantaneu de la vocabule de o nostimadă cuceritoare, ca aceasta: *Of, și-un pantof/ și-o rochiță mov!*, rostită zglobiu, cu rol reiterativ amuzant. Interpretarea Elenei Ivanca nuanțează adecvat ideile, conferindu-le pregnanță și viabilitate scenică. Regia e asigurată de

Medeea Iancu. Elena Ivanca aduce îngerii poeziei la Arta Club și-i învață să zboare.